

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

причиново-наслідкове

– Мамо, досить критики, не очорнюйте нашу світлу епоху.

О. Гончар

Допит

автор: you la

Любомира

Любомира Бойчишин, дружина секретаря Народного Руху України Михайла Бойчишина, який безвісти зник 12 років тому, розповідає про дружбу з В'ячеславом Чорноволом, загадкові подробиці щезнення чоловіка і життя після трагедій.

Любомира Бойчишин знає про страшні політичні злочини в Україні, на жаль, не з газет. Їй судилося стати чи не першою жертвою такої розправи: під час передвиборчої кампанії Чорновола 1994 року його правниця і секретар НРУ, Михайло Бойчишин, чоловік Любомири, зник назавжди... Замовників його викрадення донині не знайдено, справа не закрита... Однак на цьому нещастя в житті Любомири не скінчилися: через кілька місяців після зникнення батька 18-річний син Роман гине при загадкових обставинах унаслідок дорожньо-транспортної пригоди. Вбита горем Любомира Бойчишин, прикута до інвалідного візка, не має ні сил, ні

можливості знайти вбивць найдорожчих для неї людей.

Сьогодні пані Любомира намагається не згадувати про страшні часи свого минулого. Зі Львова вона переїхала до Києва і почала нове, повне самовідданої допомоги іншим життя... Попри те, що живе ця сильна духом українка на 4 поверсі старого будинку без ліфта, хворіє на розсіяний склероз, Любомира Бойчишин подорожує рідними теренами, бере участь у марафонах інвалідів-візочників, видає журнал та проводить тренінги для жінок з обмеженими фізичними можливостями та матерів неповносправних дітей. Пані Любомира і Велику Китайську стіну підкорила, і ввійшла минулого року до списку тисячі кандидатів на Нобелівську премію миру за активну громадську діяльність.

- Відомо, що подружжя Бойчишин було страшними злочинцями в радянські часи. Як ви наважилися на „петро-павлівські” релігійні ухили?

- Так, ми були злочинцями і переслідували нас протягом 10 років за

те, що ми вінчалися в церкві. Це був 1972 рік, тільки-но прокотилася хвиля арештів української інтелігенції, але в нас і думки не було вчинити інакше. Греко-католицька церква була тоді у підпіллі, а православна російського патріархату працювала на відловлювання особливо ревних християн. Проте для мене невінчаний шлюб був чимось абсолютного недопустимим, так мене виховали. Зима, сніг... ми домовилися зі священником церкви Петра і Павла у Львові, у якій вінчалася моя бабця і хрестили мою маму, і взяли шлюб.

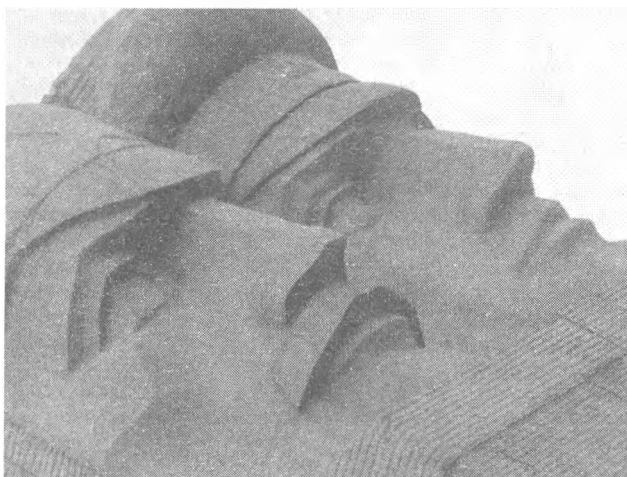
З того моменту ми вже вважалися неблагонадійними, будь-який кар'єрний ріст став неможливим. „Як Бойчишин буде керувати іншими людьми? Він же вінчався в церкві”, – казав один гебіст про мого чоловіка, коли й досі розробками Михайла в галузі конвеєрного будівництва користуються у Європі.

(Продовження на 3-ій сторінці)

У світі ще багато неймовірного

автор: dude

Українці в лайні – 2

(Частина 1 читайте в числі 3 на сторінці 3)

Є у Києві вулиці з чарівними назвами: Добрий шлях, Мальовнича, Затишна, Ясна, Зелена, Світла, Золота, Сонячна. Є вулиці Зимова і Літня, Крута і Крайня, а ще Квітуча, Фіалкова, Яблунева, Ягідна... Подумати тільки!

Але є у Києві й вулиці з нудними назвами, як-от: Сортувальна, Фанерна, Робітнична, Агітаторська, або низка „професійних” форм родового відмінку множини на „ів”: Визволителів, Електриків, Ентузіастів, Комбайнерів, Металістів, Механізаторів, Танкістів. Усі ці назви – данина „героїчній советській дійсності”, в якій усім до всіх було діло. Дарма, що дійсність тепер зовсім не героїчна, і формально не советська, і нікому ні до кого нема в ній діла. Мертвонароджені назви пишуться.

(Продовження на 2-ій сторінці)

Дарчук М. Карахової

Дозвілля автор: Ві

Рекляма
М.О.В'у

Недарма кажуть, що архітектура – це друга природа. От що ми робимо, коли хочемо відпочити душою і тілом? Банальні речі, здавалося б: їдемо за місто послухати спів пташок, помилуватися деревами, відчути подих свіжого вітру. Коли ж нема такої можливості, можна згадати фізкультурні вправи з йоги. Кому як, а мені допомагали не стільки медитації, а більше той факт, що я втекла з тренажерного залу, і суворо око Сергія Васильовича більше не слідує, як я виконую нормативи. Якщо серйозно, то є одне місце, створене Людиною, де я почуваю себе, як серед дикої природи. Це одна з вулиць Києва, яку дехто вважає символом нашої столиці. Хто б не ступив на брукувку Андріївського узвозу (думаю, вже всі здогадалися, що мова йшла саме про нього), відчуває його фантастичну гармонію. І ми приходимо сюди знову і знову: просто прогулятися, знайти подарунок для іменинника, відвідати нову виставку (такої кількості галерей, як на Андріївському, навряд чи знайдеш деінде в Києві), і, нарешті, втекти сюди від безглуздої суєти.

На початку узвозу можна побачити унікальне явище – Музей Однієї Вулиці. Його аналогу не існує більше ніде в світі. Думаю, не помилюсь, якщо припущу, що більшість із тих, хто полюбляє насолоджуватись атмосферою Боричевого узвозу (стара назва вулиці), так і не переступили поріг будинку №2 із надзвичайно оригінальним фасадом. Я також довго відкладаю похід до цього музею. І от нарешті дещо підштовхнуло мене зробити рішучий крок. Побачила статтю про виставку костюмів, яка недавно у ньому відкрилася. На відміну від постійної експозиції, сукні і фракки з різних країн світу не чекатимуть мене вічно. Тож цього разу мене вже ніщо не спинило: ні брак часу, ні втома після виснажливої хвороби, і навіть ВІДСУТНІСТЬ ЗНИЖОК для студентів.

Входячи в музей, важко зрозуміти, чи ти ще на вулиці, чи вже в будинку. Тут тебе зустрічають перехожі, навіть дворник є, який, як і більшість представників своєї професії, умудряється мести сміття просто на тебе, а навколо все заповнено різнобарвними вивісками. Ну а далі – перехрестя. Ліворуч підеш – на виставку одягу попадеш, праворуч – Його Величність Андріївський узвіз. Сукні та один фрак (серед жіночого товариства затесався) представляють Західну Європу і Росію XIX – поч. XX ст. Пишні криноліни, турнюри, витончені мережива і рюші не лишають байдужими навіть прихильників джинсів і кросівок. Мені неймовірно закортіло пошвидше слухати курс «Історія костюму», адже в шовкових складках ховається немало історичних таємниць, і шурхіт довжелезних спідниць може багато розповісти про свій час.

Ну, а далі – захоплива прогулянка вуличкою. Її історію пізнаємо крізь призму біографій видатних особистостей, які жили тут від часів заснування міста, описаних в літописах, і аж до наших днів. Тобі відкривається доля кожного будинку, дізнаєшся, як змінювалися один за одним його мешканці: художники, музиканти, письменники, вчені, священники. Тут і особисті речі, і документи, і фотографії. З багатьма будівлями пов'язано немало легенд і містичних історій, від яких перехоплює дух. Могла б вам деякі переказати, але навмисне не стану (отака я нехороша). Треба ж якось заманити таких нерішучих, як я, у це дивовижне місце – Музей Однієї Вулиці.

У світі ще багато неймовірного

автор: dude

Українці в лаїні – 2

(Продовження. Початок на 1-ій сторінці)

Але це ще квіточки у порівнянні з істинними перлами київської топонімічної спадщини. Адже у Києві, столиці України, досі є вулиці, названі на честь одвертих антиукраїнців, завзятих катів-большевиків, байдужих до України „советских государственных и партийных деятелей”.

У чому річ? Невже 15 років незалежності не вистачило, щоб перейменувати вулиці Котовського, Дзержинського, Петровського, Антонова-Овсієнка, Брусилівську? Це тільки наймоторшніші. Ще ж є Чапаєва, Фрунзе, Воровського, Тухачевського, Ю.Коцюбинського.

На кількох станціях київського метро досі красується відверто советська символіка. Найбагатші на неї „Палац „Україна”, де прославляється створення Червоної армії, та „Театральна”, яка насправді так і лишилася „Ленінською”. На колонах останньої наліплено 16 класичних цитат Ілліча, що їх мовби виголосив гігантський бюст автора в кінці вестибулю. Виходиш з вагона і здригаєшся: здається, й справді „победа коммунизма” все ще „неизбежна”. І все ж, який стосунок має в 2006 році Ленін до театру?

Усі, певно, знають місця торгівлі картинами й сувенірами навпроти Андріївської церкви. Пам'ятаєте, які сувеніри там на першому плані, тобто ті, що дають іноземцям уявлення про особливості країни України? Це червоні футболки, значки, матрьошки з серпами й молотами, написами СССР, КГБ, Азрофлот, портретами Леніна. Ось чим, виявляється, знаменита Україна! Ось із чим асоціюється вона в іноземці!

А тепер спробуймо уявити торгівлю портретами Гітлера й Геббельса та фашистською символікою де-небудь під Стіною плачу в Єрусалимі. Що, не виходить?

Тоді спробуймо уявити населений пункт незахідної України, де центральна вулиця не була б Леніна-Маркса-Енгельса, а на головному майдані не стояв би пам'ятник вождю. Не вийшло? Що ж до Києва, то тут замість вулиці Леніна маємо в запасі вулиці Ілліча та Ульянова Володимира. І взагалі, хіба можливий Київ без коричневого Леніна на бульварі Шевченка?

До речі, про пам'ятники. Без „українського Чапаєва” Щорса навпроти залізничних кас важко уявити той-таки бульвар Шевченка; Європейську площу і вулицю Грушевського(!) – без добродушного дядя Петровського, який зробив особистий внесок у геноцид українців, а сквер над метро Либідського – без двох похмурих чекістських голів, котрих якийсь хлопака, не витримавши, заляпав синьо-жовтими фарбами.

Як відомо, нещодавно відкрили пам'ятник В'ячеславу Чорноволу. Логічно було би поставити його на вулиці Чорновола. Але ж там стоїть... пам'ятник Косіору, „безпосередньому організатору й виконавцю політики фізичного і духовного геноциду українського народу, що виявився в ліквідації „українізації” і проведенні політики русифікації, організації штучного голодомору 1932-33 рр. в Україні, розгортанні

протиукраїнського терору, фабрикуванні численних політичних процесів та масовому винищенні національної інтелігенції” (цитата з енциклопедичної статті).

Коли хтось запропонував пам'ятник Косіору знести, комуністи запротестували, і, „щоб не загострювати стосунків”, Косіора помилували. І поставили пам'ятник Чорноволу біля Європейської площі, навпроти... дядя Петровського.

Про що говорять прізвища Виговського, Дорошенка, Мазепи, Петлюри, Коновальця, Бандери, Мельника, Шухевича? Це прізвища великих Синів України, і говорять вони про непокору Москві (чи не тому в Київі жодна з вулиць досі на названа на їхню честь? Зате Московських – і вулиця, і площа, і міст, і проспект). Але ж ці люди – частина українського національного пантеону. Без їхньої боротьби, без їхньої крові не була б Україна сьогодні вільною. Шанувати їх маємо на рівні Ярослава Мудрого й Тараса Шевченка.

Чому ж усе так погано? Можливі два варіанти. Або на початку – і київське, і державне – не знає історії, або воно антиукраїнське. Або... і те, і друге. Якби воно переймалося правдивою історією України, то пам'ятало б, що тільки за часів СССР було знищено до 40 млн. українців, і то найкращих. Цілеспрямоване винищення найсвідоміших національно, найвільніших духом, найсильніших волею й інтелектом представників нашого народу і одночасне схрещення матюжничого московського кочовика з українською плохою віцевою (те, що Василь Овсієнко називає сатанинською селекцією) призвело не тільки до духовного, а й до генетичного виродження українського етносу.

Страшним наслідком цього є те, що Україна втратила своє національне обличчя. Хочеться вірити, що не назавжди.

Цей прикий висновок не означає, що можна полишити все, як є. Мусимо боротися далі. Але перед тим – віддаймо належне минулому: почистімо гарненько Україну від бруду сатанинських вивісок і безбожних пам'ятників. На купі-бо сміття дому не збудуєш.

В здоровому тілі – здоровий дух. Зовнішній вигляд, як відомо, впливає на стан душі. Чого ж ми дивуємося національній нікчемності, якщо доквілля рясніє ленінами, котовськими й косіорами? Схаменімося: Україна вже не УРСР. Але українська „політична криза” триватиме вічно, якщо залишити все як є.

Дефовщина

автор: mattea

Фрешоманія, або постфрешний синдром

СВІЖАЧОК – діалектна назва для будь-якого свіжого продукту (найчастіше хліб).

СВЕЖАК – жаргон що використовується для означення новоприбулих студентів (тобто першокурсників) у Національному Київському університеті ім. М. Драгоманова.

FRESH (англ.) – свіжий; щойно одержаний; новий; додатковий.

FRESHMAN (англ.) – першокурсник; особа, яка перший рік перебуває на певному посту.

ПЕРШОКУРСНИК – студент першого року навчання.

Як відомо, студентський жаргон виник не вчора і споконвіку виконував значущу функцію єднання молодіжної спільноти. Особливу мову, зрозумілу лише визначеній групі населення, мали різноманітні братства та організації для запобігання витоку інформації. Ще українські лірники використовували криптонімічну мову для збереження таємниць. Кримінальні авторитети послуговуються особливим жаргоном, і підтвердженням цьому є сучасні фільми та серіали про життя суспільних низів. Отже, жаргон є давно знаним і практикованим явищем. Особливим невеличким відгалуженням від сучасного молодіжного сленгу є власне могилянський жаргон, що активно використовується у повсякденному спілкуванні як студентами, так і викладачами академії. Найпростішим прикладом є англійське слово "deadline", яке чи не щодня вітає могилянців на оголошеннях. Вважаю за необхідне погодитися з думкою про те, що це звучить набагато ефектніше й переконливіше, ніж "кінцевий термін", і свідчить про взаєморозуміння студентів та викладачів.

Але темою дискусії є інше, не менш поширене слово ФРЕШ, що використовується для означення студентів першого року навчання. Воно є досить популярним і має дещо негативний відтінок. Бо фреші – це ті, хто тільки-но переступив поріг академії з цілим оберемком надій, сподівань та амбіцій. Але цього замало, щоб із першого дня бути успішним. Навчання вимагає досвіду самоорганізації та самостійності. Першокурсники його не мають. Отже, фреші – це ті студенти, чия уява заповнена рожевими мріями, чий мозок "зелений" від юності, чії очі розбігаються від різноманіття спокус і завдань, чії ноги тремтять від страху не виправдати батьківських і власних сподівань.

Саме брак "бойової закалки" робить студентів першого року навчання такими смішними в очах досвідченіших побратимів. Старшокурсники мають

унікальну здатність забувати про те, що самі лише нещодавно вийшли з періоду здивувань і непевності. Студентська "зрілість" надає їм статусу так званої вищості, що часто проявляється в добродушних насмішках над "фрешами" або роздратуванні з приводу їхньої невмілості чи некітливості. Трапляються й добрі душі, які, сумуючи за прекрасним першим курсом, дають корисні поради, діляться ксерокопіями та книжками, хоча й тут не обходиться без батьківської опіки, а разом з ним і певної привілейованості опікунського рангу.

Слід усе ж визнати, що від почуття вищості нікуди сховатися. Воно є абсолютно природним і виправданим. Але проявляти його не у формі зверхнього підсміювання було б значно благородніше. Хоча в несприйнятті першокурсників як повноцінних студентів теж є певний прихований сенс. Тут поступово наближуємося до значення жаргонізму "фреш" у житті новачка.

Як було зазначено вище, це слово має дещо негативний, "понижувальний" відтінок. За його наявності студентська громада стає соціально-неоднорідним організмом з привілейованими і непривілейованими елементами. Так звані "старожили" (по-армійськи – діди) належать до першого виду, а першокурсники – до другого. Різниця у ставленні до представників цих своєрідних "станів суспільства" відчувається на семінарах, у бібліотеці, під час розмови з методистом кафедри тощо. Привітніше відкликаються саме до привілейованих. Непривілейовані повинні носити так зване усне тавро – ФРЕШ, і відчувати постійну недовіру та скептицизм з боку керівництва.

Безперечно, могилянський ФРЕШ для означення першокурсників є досить поблажливим у порівнянні з драгоманівським СВЕЖАКОМ, але свою первісну функцію він виконує – спонукає новачків, яких недооцінюють і над якими насміюються, ставати впевненішими, морально сильнішими й загартованішими, вчить їх захищати своє право на рівність. Останнім часом відбувається порушення основної функції цього слова: першокурсники називають себе не тільки ФРЕШАМИ, а й Фрешенятами, тобто свідомо приймають свій нижчий статус. Це дає їм право бути невмілими, невпевненими, менш зібраними й успішними. З уст першокурсників замість обурення чуєш невинне: "Але ж ми фрешики!". Постає питання про доцільність цього слова в умовах його повного прийняття. Напрошується висновок: нові покоління такі відмінні від нас своїми поглядами на життя, і ця відмінність змушує нас задуматись над своєю поведінкою.

Допит

автор: you la

Любомира

(Продовження. Початок на 1-ій сторінці)

- Один день – і щасливе життя подружжя Бойчишин скінчилося назавжди... По радіо повідомляють про зникнення голови секретаріату НРУ Михайла Бойчишина, Ви у цей час знаходитеся у Львові і...

- Знервовано телефоную у київський штаб Народного Руху. Син тоді ще заспокоював мене, мовляв, не хвилюйтесь, мамо, сам повернеться. Чекала – не повернувся.

- На час трагедії з батьком Вашому синові Роману виповнилося 18 років, він вчився у греко-католицькому лицейі і раптом така несподівана аварія... Чи є зв'язок між зникненням пана Михайла і смертю Романа?

- Він загинув при нез'ясованих для мене обставинах. Йшлося начебто про дорожньо-транспортну пригоду, а в той же час на тілі був слід від удару по шиї... Робити власне розслідування було важко – я тоді вже була на візку, до того ж, усе в мені кричало від болю, навіть зараз не можу спокійно згадувати.

- А з паном В'ячеславом Чорноволом Ви, напевно, з'їли не одну діжку борщу і випили не одне відро кави. Як же так склалося, що пан Михайло став правцею «Совісті української нації»?

- Михайло був депутатом Львівської облради, а Чорновіл – її першим демократично обраним головою. Так розпочалася їхня співпраця. Ми мешкали у Шевченківському районі Львова, буквально через два будинки від Чорноволів. Пригадую, пан В'ячеслав завжди мав проблему, бо жив на високому поверсі, а ліфт майже ніколи не працював: його серце нагадувало про себе кожного разу, як потрібно було підніматися вгору.

- І наостанок, чого найбільше бракує людям на візках? Ось особисто Вам...

- Не вистачає, як завжди, грошей. Мені особисто потрібна пенсія 200 доларів, тоді я буду повністю задоволена життям. Звісно, ми маємо безкоштовне розвезення на спеціальних автомобілях з підйомниками, але ж потрібні ще й ліки, предмети гігієни, не кажучи вже про якісь розваги і задоволення. А так, заплатив за квартиру, комунальні послуги – і маєш гривню на день. Це не життя.

Лажа

автор: Snizh'OK

Негайно до друку!

До Львова ми збиралися двічі. І якщо першого разу у нас було досить часу, щоб обдумати наш твір, то вдруге ми зібralися й поїхали спонтанно. На київському вокзалі я дізналася, що мої друзі на день Львова їхати не хочуть. «От халепа, ми ж пропускаємо найцікавіше!» – я не змогла стримати емоцій. Щоб заспокоїтися, узяла до рук Могилянського вісника і ... мало не випустила з рук! Чорним по білому там було написано, що день Львова припадає на 23-24 вересня. А ми ж були свято впевнені, що 30-го! То на які вихідні купувати квитки??? Адреналін літрами викидається у кров, нерви на межі, черга на підході... Коротше, якби не друзі-львів'яни, то сивого волосся на наших головах побільшало б. Дякуємо за дезінформацію!!!

Нічний Львів зустрів нас привітно: таксистки говорили до нас російською, блукання навмання затягувало, тільки трохи здивував готель «ПрИстиж». Безлюдний центр – це взагалі кайф: можна було спокійно пофоткатися. Я люблю різні провулочки, дворики etc., тож ми трохи дослідили закутки чарівного міста. А оскільки година була рання, а ми – дуже шумні, то в одному з двориків, боязко виглядаючи з дверей, нас привітав дядечко: «Придурки!». Воістину привітне місто!

Далі нас потягнуло на Високий замок. Класне місце, але на замок щось не дуже схоже. Шалено сподобалася статуя лева з усіма анатомічними деталями. Точніше, сподобалося на цих анатомічних деталях фотографуватися. Добрий дядя продав нам кілька малюночків-пейзажів. Усе б добре, та важко довести зі Львова до Києва ці два листочки А4, щоб не зім'яти. Яких зусиль нам коштувало донести їх до потяга, щоб потім добрий друг легким рухом поставив на них здоровенного наплічника!!! (Листочки були згорнуті трубочкою і перев'язані мотузком – добрий дядя наївно гадав, що так вони ліпше збережуться).

Трохи часу в нас забрало блукання навколо Ратуші в пошуках розпіарених львівських кав'ярень. Раптом я побачила синеньку пляшку і радісно вигукнула: «Ось де вона, пляшка!» – у ту ж мить пожалкувала про сказане: ціла компанія гавриків-туристів кинулася в «Синю пляшку» (хто там бував, знає, як нелегко знайти цю сакральну точку). Місце не було, та дуже вже ми хотіли туди потрапити, тож довелося чигати під кафешкою, доки звільниться столик. Чекання виправдало себе!

Наостанок хочу дати пораду всім, хто збирається їхати до Львова – обов'язково сходіть до музею пива. Екскурсія коштує 7 грн (для студентів), ще й можна продегустувати хмільний напій. Веселих вихідних і приємної подорожі!

Вустами прохвесора

Л.І. Брюховецька:

1. Ці знання згодяться вам у наступному житті

О.С. Ременяка:

1. Українська історія – це велике поле, засіяне граблями, на які всі наступають
2. Центр ваги намагають перемістити
3. Його ледь не роздерли православні на кавалки за цю ікону
4. Зосередитись на рівневі самого рисунка
5. ...низка фактажу...

Б.М. Чумаченко:

1. Вражати враження
2. Трошки важкуватіше

SOS!!!

SAVE Андріївський

Друзі! Просимо вас підписатися проти варварської „регенерації” Андріївського узвозу, спрямованої, натурально, на відмивання грошей.

Підписи збирають Роман Павлов (romanpavlov@gmail.com), Юрко Макух, Юля Морозюк та Світлана Кальмуцька – всі з ФГН-2.

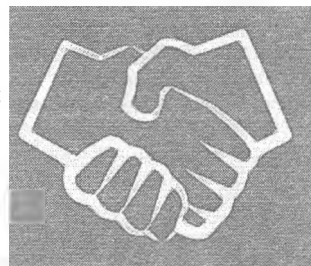
Дякуємо!

Оголошення

Ініціативна група студентів – Студентське Біологічне Товариство, Могилянський Вісник, ЕкоКлуб НаУКМА – запрошує представників адміністрації НаУКМА, студентські організації, студентів взяти участь у засіданні студентської громади, що відбудеться в п'ятницю 6 жовтня 2006 року о 18.00 в ауд. 3-213а.

Питання до обговорення:

- Співпраця студентських організацій;
- Створення єдиного інформаційного поля студентського самоврядування;
- Співпраця зі студентськими організаціями інших ВНЗ;
- Інше (ваші пропозиції)

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Із п'ятим тижнем будьте здорові!

Сьогодні Всесвітній день середовища існування.

Святкуймо!

Акція, акція!

Збери 10 осінніх листочків, віднеси їх на кафедру екології (3-227) і мовчки поклади на стіл.

Про результати акції дізнайся з наступного числа МВ. Учасникам – несподіванка!

Ціна 50 коп.

Наклад 200 примірників

Видруковано в університетському видавництві "Пульсари"

Формальності

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Редакція має право редагувати та, за потребою, скорочувати надіслані матеріали. Їхній розмір не повинен перевищувати 4 тис. знаків (лист А4, 12 кегель). За зміст матеріалів відповідальні тільки їхні автори.

143306

UKMA Library * Book

0406688

ати: ми

екаємо

едакція